

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 stycznia 2018 roku po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 stycznia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił E. P. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy, powołując się na przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wskazał, że ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku), osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat, oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 25 lat dla mężczyzn. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Na podstawie dowodów, dołączonych do wniosku, ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku okresy: 26 lat, 3 miesięcy i 7 dni ogólnego stażu pracy oraz 14 lat 3 miesięcy i 11 dni stażu pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze.

Przy ustalaniu 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze organ rentowy nie uwzględnił okresów służby wojskowej odbytej po 31.08.1979 roku, okresów urlopu bezpłatnego, a także wypłaconych po dniu 15.11.1991 r. wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz zasiłków: chorobowego oraz opiekuńczego.

Zakład odmówił przyznania wnioskodawcy emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 roku nie został udowodniony wymagany 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

/decyzja z dnia 30 stycznia 2018 roku k. 11 plik III akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył, w dniu 28 lutego 2018 roku, pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2017 r. poz. 1383 ze zm.). Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie okresu odbywania służby wojskowej przez skarżącego do stażu pracy w szczególnych warunkach i zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/odwołanie z dnia 28 lutego 2018 roku k. 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

Ponadto wskazał, iż przy ustalaniu 15-letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach przyjęto zatrudnienie w A. Elta w okresach od 1.07.1979 r. do 27.04.1981 r. oraz 13.05.1983 r. do 31.12.1995 r. Do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie został uwzględniony okres zasadniczej służby wojskowej odbytej od 29.04.1981 r. do 13.04.1983 r., ponieważ przypadał po 31.08.1979 r.

Organ rentowy powołał się w tym zakresie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r. (II UZP 6/13) w świetle, której czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury na podstawie przepisu art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej. Oznacza to, że okresy zasadniczej służby wojskowej, przypadające od dnia 1 stycznia 1975 r. do dnia 31 sierpnia 1979 r. (od 01.09.1979r. zmiana treści przepisu art. 108 ust. 1) podlegaj uwzględnieniu przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach, o ile wnioskodawca zakończył okresu zasadniczej służby wojskowej został zatrudniony w tych samych warunkach przez pracodawcę, u którego był zatrudniony w chwili powołania do służby.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 27 marca 2018 roku k. 7-7v./

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca E. P. urodził się dnia (...).

/okoliczność bezsporna/.

Wnioskodawca w dniu 18 stycznia 2018 r. złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek k 1- 3 plik III akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od dnia 1 września 1972 r. do dnia 31 grudnia 1995 r. był zatrudniony w A. Sp z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy.

/świadczenie pracy z dnia 11.01.2018 r. k. 5 plik II akt ZUS, akta osobowe koperta k. 25, pełnomocnictwo k. 9 plik III akt ZUS, akta osobowe koperta k. 25/

W okresie zatrudnienia wnioskodawca wykonywał pracę;

- od dnia 1 września 1972 roku – uczeń zawodu,
- od dnia 1 lipca 1976 r. - tokarz,
- od dnia 1 lipca 1977 r. – ostrzarz,
- od dnia 1 lipca 1979 r. szlifierz –ostrzarz,
- od dnia 13 maja 1983 r. szlifierz,
- od dnia 1 stycznia 1992 r. szlifierz płaszczyzn.

/świadczenie pracy z dnia 11.01.2018 r. k. 5 plik II akt ZUS, akta osobowe koperta k. 25, pełnomocnictwo k. 9 plik III akt ZUS akta osobowe koperta k. 25/.

Wnioskodawca w okresie wskazanego zatrudnienia:

1. od dnia 01.07.1979 roku do dnia 27.04.1981 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w Wykazie A, Dział III, poz.78 tj. szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne na stanowisku szlifierz - ostrzarz wykonując czynności

- szlifierza, krajacza metali tarczą ścierną wymienionego w Wykazie A, Dział III, pozycja 78, punkt 5,
- ostrzarza wymienionego w Wykazie A, Dział III, pozycja 78, punkt 3,

2. od dnia 13.05.1983 roku do dnia 31.12.1991 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w Wykazie A, Dział III, poz.78 tj. szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne na stanowisku szlifierz co odpowiada stanowisku szlifierz, krajacz metali tarczą ścierną wymieniony w Wykazie A, Dział III, pozycja 78, punkt 5,

3. od dnia 01.01.1992 roku do dnia 31.12.1995 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w Wykazie A, Dział III, poz.78 tj. szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne na stanowisku szlifierz płaszczyzn wykonując czynności szlifierza, krajacza metali tarczą ścierną wymienionego w Wykazie A, Dział III, Pozycja 78, Punkt 5,

/ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 7 plik III akt ZUS akta osobowe koperta k. 25, pełnomocnictwo k. 9 plik III akt ZUS akta osobowe koperta k. 25/

E. P. został zwolniony do wojska z dniem 28 kwietnia 1981 r. natomiast przyjęty do pracy po wojsku z dniem 13 maja 1983 r.

/świadectwo pracy z dnia 11.01.2018 r. k. 5 plik II akt ZUS, akta osobowe koperta k. 25, pełnomocnictwo k. 9 plik III akt ZUS, akta osobowe koperta k. 25/.

Wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od 29 kwietnia 1981 r. do 13 kwietnia 1983 r.

/ książeczka wojskowa k. 3 plik I akt ZUS/

E. P. legitymuje się okresem 26 lat, 3 miesięcy i 7 dni ogólnego stażu pracy.

/decyzja z dnia 30 stycznia 2018 roku k. 11 plik III akt ZUS/

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. od 1 lipca 1979 r. do 27 kwietnia 1981 r. oraz 13 maja 1983 r. do 31 grudnia 1995 r.

/bezsporne/

Do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie został uwzględniony okres zasadniczej służby wojskowej odbytej od 29 kwietnia 1981 r. do 13 kwietnia 1983 r.

/bezsporne/

Organ rentowy uznał za udowodniony przez wnioskodawcę okres 14 lat 3 miesięcy i 11 dni stażu pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze.

/decyzja z dnia 30 stycznia 2018 roku k. 11 plik III akt ZUS/.

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/ bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane dokumenty znajdujące się w aktach ZUS jak i w dokumentacji osobowej wnioskodawcy, ponieważ nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony na okoliczność potwierdzenia odbywania służby wojskowej oraz na okoliczność tego, że po służbie wojskowej wnioskodawca wrócił do poprzedniego zakładu pracy, ponieważ wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały wyjaśnione za pomocą innych środków dowodowych złożonych w procesie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie E. P. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do art. 32 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Ustęp 2 tego przepisu stanowi natomiast, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ustęp 4 cytowanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ustępie 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ustępie 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Przywołane przepisy dotychczasowe to Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz.43 z późn zm.). W myśl § 2 tego Rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ustęp 2 Rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W § 3 ustawodawca wskazał, że za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Z kolei § 4 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie nie był kwestionowany wymagany ogólny okres zatrudnienia. Ubezpieczony udowodnił bowiem posiadany okres składkowy i nieskładkowy, który przekracza wymagany 25 - letni okres.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było udowodnienie przez wnioskodawcę wymaganego okresu - 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej od 29 kwietnia 1981 r. do 13 kwietnia 1983 r. z uwagi na nowelizacje przepisów i nowe brzmienie art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony.

W ocenie Sądu brak jest ku temu uzasadnionych podstaw.

W tym miejscu wskazać należy, że w wyroku z 11 lutego 2014 r. sygn. II UK 293/13 (LEX nr 1441189) Sąd Najwyższy rozważając kwestię okresu służby wojskowej wnioskodawcy przypadającego po 31 grudnia 1974 r. wskazał, że nadal znaczenie ma art. 108 ustawy z 21 listopada 1967 r., który uległ wprawdzie zmianie od 1 stycznia 1975 r., jednak nie tak istotnej, aby powiedzieć, że nastąpiło przełamanie i ustawodawca chciał z tą datą znieść uprawnienie żołnierzy zasadniczej służby wojskowej do zaliczenia jej do okresu zatrudnienia uprawniającego do wcześniejszej emerytury, jako okres pracy w szczególnych warunkach.

Zmiana art. 108 cyt. ustawy z 21 listopada 1967 r. z dniem 1 stycznia 1975 r. wynikała z wejścia w życie Kodeksu pracy (została dokonana na podstawie art. X ust. 2 pkt c ustawy z 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające Kodeks pracy - Dz. U. Nr 24, poz. 142 z późn. zm.). Zmiana art. 108 ustawy z 1967 r. nie wprowadziła wówczas w nim radykalnie nowej treści, która uzasadniałaby stwierdzenie, że zasadnicza służba wojskowa nie podlega już zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Przepis art. 108 ust. 1 dalej stanowił, że "Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby". Nadal więc ustawodawca potwierdzał wliczanie pracownikowi okresu służby wojskowej do zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Kolejna zmiana w ustawie z 21 listopada 1967 r. nastąpiła dopiero na podstawie ustawy z 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 15, poz. 97). Przepisy art. 106-108 ustawy z 21 listopada 1967 r. otrzymały wówczas nowe brzmienie. W art. 107 ust. 1 stwierdzono, że "Pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych". W tekście jednolitym cyt. ustawy z 21 listopada 1967 r. (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) regulację tę ujęto w art. 120.

Po tej zmianie zgodnie z art. 120 ust. 1 cyt. ustawy pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Jednocześnie pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wliczał się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych (art. 120 ust. 3).

Następnie (do 8 XII 1991 roku) zagadnienie to uregulowane było analogicznie w art. 125 ust. cytowanej ustawy, zgodnie z którym pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych.

Ust. 3. Pracownikowi, który podjął pracę po upływie trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą tylko uprawnienia w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej, a także uprawnienia emerytalno-rentowe.

Przepisy te uległy zmianie dopiero po 7 grudnia 1991 roku, kiedy to uzyskały treść pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podjął pracę w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w tym zakładzie w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy (Art. 120 ust. 1).

W ocenie Sądu uprawnienie to przysługuje zatem do daty zmiany treści art. 125 cytowanej ustawy czyli do 7 grudnia 1991 roku.

Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 lipca 2016 r., III UZP 9/16 (OSNP 2017 nr 2, poz. 20), Sąd Najwyższy uznał, że czas odbywania zasadniczej służby wojskowej w okresie obowiązywania art. 125 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu ustalonym w jednolitym tekście do zmiany tego przepisu z dniem 9 grudnia 1991 r. zalicza się - na warunkach określonych w tym przepisie - do okresu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy w zakładach wymienionych w załącznikach nr 2 i 3 do ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 3, poz. 20 ze zm.), wymaganego do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tej ustawy w związku z art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd

Najwyższy przypomniał, że należy uwzględnić wartości konstytucyjne, w tym wynikający z art. 85 ust. 1 Konstytucji RP obowiązek obywatela polskiego obrony ojczyzny, a także art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, statuujące zakaz ustanawiania takich regulacji ustawowych lub dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania przez niego publicznego obowiązku obrony ojczyzny oraz odwołał się do wyroku z dnia 22 czerwca 2016 r., III PK 119/15 (LEX nr 2117653), w którym Sąd Najwyższy dokonał uogólnienia kwalifikacji okresów pełnienia zasadniczej służby wojskowej jako okresów równorzędnych z okresami rzeczywistego wykonywania zatrudnienia w ramach stosunku pracy do celów związanych z ustalaniem uprawnień pracowniczych, formułując przy tym tezę, że generalną zasadą jest wliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia (art. 301 k.p.). Okres takiej służby jest zatem okresem zaliczanym do pracowniczego stażu zatrudnienia i od chwili tego zaliczenia stanowi z nim jedność oraz dzieli w przyszłości jego los.

Reasumując również po 31 sierpnia 1979 r., to jest po wejściu w życie ustawy z dnia 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. z 1979 r. Nr 15, poz. 97 ze zm.), okres odbywania zasadniczej służby wojskowej na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1534 ze zm.), winien być doliczony do stażu pracy wymaganego do nabycia emerytury w obniżonym wieku.

Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 2016 r. III AUa 1382/16 Legalis Numer 1575678)

W judykaturze przeważa pogląd, że do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem w życie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego (por. wyrok SN z 20 marca 2013 r. I UK 544/12, LEX nr 1383246).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, wbrew stanowisku organu rentowego, że okres odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej od 29 kwietnia 1981 r. do 13 kwietnia 1983 r. na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej winien być doliczony do stażu pracy wymaganego do nabycia emerytury w obniżonym wieku. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika bowiem, że praca wnioskodawcy w (...) Sp.z.o.o., zarówno przed rozpoczęciem zasadniczej służby wojskowej, jak i po zwolnieniu z niej, była pracą w szczególnych warunkach wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie wnioskodawca w sposób niewątpliwy wykazał więc przed Sądem, że przepracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - 14 lat 3 miesiące i 11 dni (uznane przez organ rentowy), 1 rok, 11 miesiąc i 15 dni (służba wojskowa w okresie od 29 kwietnia 1981 r. do 13 kwietnia 1983 r. nie zaliczona przez organ rentowy).

Wnioskodawca spełnia także wszystkie pozostałe wymagane przepisami prawa przesłanki, zarówno w zakresie stażu pracy oraz nie bycia członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego jak i wieku, który osiągnął w dniu 9 grudnia 1917 roku.

W myśl art. 100 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Na mocy art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2018 r. roku, tj. od dnia w którym zgłoszono wniosek .

Stosownie do wyniku postępowania na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. Sąd obciążył organ rentowy obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez pełnomocnika strony powodowej. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z aktami rentowymi.

22 X 2018 roku.

J.L.